

РЕШЕНИЕ

№ 3672

гр. София, 02.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 13.05.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Даниела Гунева

Мария Бойкинова

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **1797** по описа за **2022** година докладвано от съдия Даниела Гунева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

С Решение от 28.01.2022г. по НАХД № 15076/2021г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 108-ми състав е отменено Наказателно постановление (НП) № 23-2100020/13.10.2021 г., издадено от директора на Дирекция "Инспекция по труда Софийска област", с което на [фирма] ЕИК[ЕИК] на основание чл. 416, ал. 5, вр. с чл. 414, ал. 1 от Кодекса на труда (КТ) е наложена "имуществена санкция" в размер на 2500 лв., за нарушение на чл. 303, ал. 3 от КТ.

В срока и по реда на чл. 211, ал. 1 от АПК, вр.чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, решението, е оспорено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“, с искане да бъде отменено, а наказателното постановление потвърдено.

Наведените касационни основания са за нарушение на закона и допуснати процесуални нарушения-чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК, вр.чл. 63, ал. 1 от ЗАНН. Изложени са доводи, че въззивна инстанция е установила релевантните факти и обстоятелства, а именно, че непълнолетният И. Д. е полагал физически труд, което е

достатъчно основание да се приеме осъществяването на състава на нарушението. Твърди се доказаност на липсата на разрешение от страна на Инспекцията по труда, противоречия в свидетелските показания. Оспорва се размерът на присъдените в полза на дружеството разноски.

Ответникът – [фирма]" чрез процесуалния си представител- адв. Н. оспорва жалбата и моли за отхвърлянето ѝ, както и за присъждането на разноски.

Участващият по делото прокурор от Софийска градска прокуратура, дава заключение за основателност на подадената касационна жалба.

Съдът, като взе предвид релевираните с жалбата касационни основания по смисъла на чл. 348 от НПК и тези, за които следи служебно на основание чл. 218, ал. 2 от АПК, вр.чл. 348 и чл. 354 от НПК, намира за установено следното:

Касационната жалба е допустима.

Подадена е от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законово установения за това преклузивен 14-дневен срок. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна, по следните съображения:

Приетата за установена по делото фактическа обстановка от СРС е, че на 08.09.2021г. служители на ДИТ-Софийска област извършили проверка по спазване на трудовото законодателство в обект за контрол – цех за производство на детайли от полиетилен и полипропилен, находящ се в [населено място],[жк], Стопански двор, стопанисван от [фирма]. При проверката е установено, че в обекта се намира и помага едно непълнолетно лице И. Ц. Д., който на същата дата попълнил саморъчно декларация, в която посочил, че работи на в [фирма] от 08.09.2021г. като помощник с работно време от 08.30 до 17.00ч с един час почивка дневно, без почивни дни и без трудово възнаграждение, без сключен трудов договор. В същата декларация е посочено, че помагал на В. като придръжал детайл, докато последния заварявал.

Проверката продължила по документи на 20.09.2021 г. в сградата на ДИТ-Софийска област, като от страна на работодателя не било представено разрешение от Инспекция по труда, относно постъпване на работа на непълнолетния Д.. Извършена е справка в информационната система на ИА "ГИТ" в регистъра на издадените разрешения за работа на лица, ненавършили 18 годишна възраст, при която е установено, че не е подавано искане, съответно не е издадено разрешение за работа на И. Д..

На 20.09.2021 г. е съставен АУАН № 23-2100020 за нарушение на чл. 303, ал. 3 КТ, връчен на управителя на дружеството и подписан без възражения. Срещу АУАН не е постъпило възражение в срока по чл. 44, ал. 1 ЗАНН.

Въз основа на АУАН е издадено процесното НП. Словесното описание на нарушението и възприетата за него правна квалификация по акта и наказателното постановление съвпадат по признаци.

За да постанови този резултат, първоинстанционният съд е приел, че при съставянето

на АУАН и издаване на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да обуславят отмяна на НП, на формално процесуално основание. Разглеждайки спорът по същество, в съответствие с разпоредбата на чл. 314 от НПК, вр.чл. 84 от ЗАНН, съдът е приел за недоказано административното нарушение, предмет на оспореното НП, като е счел, че Д. не е осъществил специфична трудова дейност, не е констатирано да има определени трудови задължения, както и да получава възнаграждение за положен труд. Съдът е анализирал доказателствата по делото и приел, че се касае за семеен бизнес, а Д. се е намирал там инцидентно, като е оказал помощ на братовчед си, което не може да се квалифицира като престиране на труд.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 АПК.

Обжалваното решение е правилно и не са налице касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1-3 от НПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр.2 от ЗАНН за неговата отмяна.

СРС не е допуснал съществено процесуално нарушение, свързано с процеса на допускане и събиране на доказателствените материали по делото или ограничаващо правото на защита на касатора в настоящото производство. Събрал е всички необходими и възможни за изясняване на делото доказателства и не е допуснал процесуална пасивност в нарушение на задълженията си по чл. 13 и 107, ал. 2 и, ал. 3 НПК, вр.чл. 84 от ЗАНН. Обратно на твърденията на касатора, въззивната инстанция не е допуснала съществено процесуално нарушение и при осъществената преценка на събраните по делото доказателствени материали. Касационната инстанция не е оторизирана да контролира спазването на правилата на формалната логика в оценъчната дейност на въззивния съд по отношение на наличната доказателствена маса. АС-София град не може да подменя вътрешното убеждение на контролирания съд по фактите, включени в предмета на доказване, но той е оправомощен да извърши проверка относно изпълнението на процесуалните изисквания, гарантиращи правилното му формиране в съответствие с принципната норма на чл. 14 НПК. Вътрешното убеждение е съзнателна увереност, основана на доказателствените материали, събрани и проверени по надлежния ред при обективно, всестранно и пълно изследване на обстоятелствата по делото, анализирани и оценени поотделно и в тяхната взаимовръзка. Нарушение на тези изисквания е налице, когато решаващият съд е игнорирал доказателства /напълно пренебрегнал/, формално обсъдил или недостатъчно преценил някои от доказателствените материали за фактите, включени в предмета на доказване, за което данните по делото категорично не сочат.

Решението на въззивна инстанция е съответно и на приложимия материален закон, а наведените възражения в този смисъл са неоснователни. Съгласно разпоредбата на чл. 303, ал. 3 от КТ лицата от 16 до 18 години се приемат на работа с разрешение на инспекцията по труда за всеки отделен случай. В случая, към датата на извършване на твърдяното нарушение- 08.09.2021г. Д. е бил на възраст 17 навършени години, но ненавършени 18 години. Следователно, за да бъде приет на работа е било необходимо разрешение от Дирекция "Инспекция по труда - С.", каквото не е изискано и представено от санкционираното дружество.

Спорният по делото въпрос е дали има достатъчно и убедителни доказателства да се приеме за безспорно установено, че е налице приемане на работа, като част от състава на нарушението. В тази връзка съдът е обсъдил всички доказателства по делото, както писмени, така и свидетелските показания и е достигнал до правилния извод, че такива липсват. Фактът, че лицето е заварено в цеха и е придържало някакъв детайл, докато друго лице работи, както и собственоръчно попълнената декларация, с изложени непълни данни от датата на проверката, в която изрично е пояснено, че помага моментно, съвсем не са достатъчни, за да се обоснове извод за допуснато нарушение на чл. 303 ал.3 от КТ. Проверяващите не са извършили цялостна и задълбочена проверка на обстоятелствата по делото, което впоследствие е сторил въззивния съд. Изясняването на факта, че работата в цеха е семеен бизнес обяснява логично присъствието на И. Д. и предоставената от него помощ към момента на проверката. Еднократното действие не може да се счете като „приемане на работа“, което следва да е процес, свързан с продължително и трайно престиране на труд или постигнато съгласие за такова, за което липсват каквито и да било доказателства по делото.

С оглед гореизложеното и поради липсата на релевираните с жалбата касационни основания и на други такива по чл. 218, ал. 2 АПК, установени от касационната инстанция служебно, оспореното решение, като законосъобразно, следва да бъде оставено в сила. Досежно възражението за прекомерност на адвокатския хонорар, то по делото е представено пълномощно, договор за правна защита, в който е посочено, че сумата то 480 лв. се изплаща по банков път и платежно нареждане за извършеното плащане. Липсват основания за коригиране на размера на сумата, предвид факта, че възражението за прекомерност не задължава съда непременно да намали размера на адвокатския хонорар, а само дава такава възможност и то при констатирано драстично превишаване на определения минимум и при съобразяване с фактическата и правна сложност на делото, каквато прекомерност не е налице във въззивното производство.

Предвид изхода на спора, предмет делото и на основание чл. 63, ал. 5 ЗАНН, правото на разноски е възникнало за ответника. То е своевременно упражнено, като до приключване на устните състезания по делото е поискано присъждането им /чл. 81 ГПК, вр.чл. 144 АПК/. Процесуалното представителство на ответника е осъществено от адвокат, като са представени договор за правна помощ, фактура, платежно нареждане. По отношение на възражението за прекомерност на претендирания хонорар от 480 лв. съдът не намира основание за неговото изменение, поради липсата на констатирано значително превишаване на минималните размери, предвидени в Наредба №1/2004г. за минималните адвокатски възнаграждения.

Мотивиран така и на основание чл. 221, ал. 2, предл.1-во АПК, вр.чл. 63, ал. 1, изр.2-ро ЗАНН, Административен съд-София-град, 18 касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 28.01.2022г. по НАХД № 15076/2021г. по описа на Софийския районен съд.

ОСЪЖДА Дирекция "Инспекция по труда- Софийска област" да заплати на [фирма]

ЕИК[ЕИК] сумата в размер на 480 /четиристотин и осемдесет/ лева, разноси в касационното производство.

Решението е окончателно и не може да бъде обжалвано и/или протестирано.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.